

Oświadczenie złożone przez senatora Piotra Kaletę na 33. posiedzeniu Senatu w dniu 14 maja 2009 r.

Oświadczenie skierowane do ministra Skarbu Państwa Aleksandra Grada

Panie Ministrze!

W związku z wpływającymi do mojego biura senatorskiego licznymi uwagami podającymi w wątpliwość zasadność projektu ustawy o zadaniach publicznych w dziedzinie usług medialnych składam niniejsze oświadczenie.

W uzasadnieniu opiniodawców do wymienionej ustawy czytamy, że projekt ustawy o zadaniach publicznych w dziedzinie usług medialnych zakłada oddanie anteny do dyspozycji oddziałów TVP, które mają być przekształcone w samodzielnie funkcjonujące spółki Skarbu Państwa. Podział na publiczną telewizję centralną i publiczne spółki telewizji regionalnej doprowadzi do ich osłabienia. Spółki regionalne odcięte zostaną od centralnego zaplecza informacyjnego, a centralna telewizja – od informacji regionalnej. Nowe spółki regionalnej TVP będą więc funkcjonowały w podobnych warunkach, jak regionalne rozgłośnie Polskiego Radia.

Sposób finansowania tych spółek, które mają powstać z oddziałów TVP, jest niejasny, ponieważ nie wiadomo, jakie są planowane zmiany w wysokości finansowania regionalnych rozgłośni Polskiego Radia. Licencje programowe mogą być przyznawane zarówno nadawcom publicznym, jak i niepublicznym, co oznacza, że Fundusz Zadań Publicznych, którego dysponentem ma być Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji, oprócz finansowania mediów publicznych będzie wspierał stacje komercyjne, które działają w innych warunkach i nie mają ograniczeń będących udziałem TVP i Polskiego Radia.

Niczym nieumotywowany jest zamysł podziału funduszy między media publiczne i niepubliczne. O ile zrozumieć jeszcze można chęć przyznania jakichś środków nadawcom społecznym dla stymulowania ich kreatywności, o tyle przyznawanie publicznych pieniędzy nadawcom komercyjnym jest pozbawione podstaw, co więcej, oznacza, że publiczne pieniądze będą służyły prywatnym udziałowcom. Taka operacja nosi wszelkie cechy pomocy publicznej dla przedsięwzięć komercyjnych. Media komercyjne również tworzą programy o wartościach publicznych. Jeżeli jednak programy o walorze publicznym rynek produkuje sam z siebie, nieuzasadnione jest wspieranie nadawców komercyjnych pieniędzmi podatnika. Interwencja publiczna powinna następować tylko wtedy, gdy potrzebna jest korekta niewydolności rynku, nie zaś w celu wspomagania przedsięwzięć komercyjnych. Objęcie finansowaniem z Funduszu Zadań Publicznych nadawców niepublicznych pogłębi złe warunki finansowe regionalnych mediów publicznych i może doprowadzić do sytuacji, że nie stać nas będzie na utrzymanie publicznych mediów regionalnych i że trzeba będzie je sprzedać.

Pomysł udzielenia licencji mediom komercyjnym stwarza również możliwość, że programy wytworzone za publiczne pieniądze docierać będą tylko do pewnych segmentów społeczeństwa, na przykład w przypadku emitowania ich w ramach pasm kodowanych. Byłoby to sprzeczne z zasadą, że programy za publiczne pieniądze powinny być oferowane w dostępnych powszechnie usługach medialnych. Przydzielenie licencji nadawcom komercyjnym nie jest obwarowane w projekcie wymogiem powszechności dostępu ich programów.

Biorąc pod uwagę przedstawione argumenty, zwracam się do Pana Ministra z zapytaniem, jakie jest stanowisko Ministerstwa Skarbu Państwa w sprawie wprowadzenia projektu ustawy o zadaniach publicznych w dziedzinie usług medialnych oraz jak na dzień dzisiejszy wygląda proces legislacyjny tegoż projektu ustawy.

Z poważaniem
Piotr Kaleta